

ובחרת בחיים

ב"ס"ד

פרטת

- ויצא
- גליון
- תשמ"ז
- טוה
- תשפ"ג

למען תחי' אתה וזרעך

ויל ע"י הרב יואל קלפהולץ שליט"א

ב"ס"ד

מטרת הגליון: לעורר הלבבות שלא לדבר בביהמ"ד בשעת התפילה וקריאת התורה

מבצע חנוכה תשפ"ג

שתיקת פיך ג' תפילות

מי שיקבל ע"ע שתיקה בתפילה וכוונת התפילה יזכה בעז"ה לקבל סביבון ונרות שעות

שנתברכו ע"י כ"ק מרן

האדמו"ר מרחמיסטריווקא שליט"א

בוקרה מיואל קלפהולץ

נרות חנוכה

מכ"ק מרן אדמו"ר
ראחמיסטריווקא
שליט"א

האדמו"ר מברך על הנרות

ישו לכל מי
שלא מדבר
בשעות התפילה
40 יום

זיתנו לך
ניסט רעזן ביים דאוועניקן
לא סתרים בתפילה
ובחרת בחיים

האדמו"ר מברך על הסביבונים
עבור התשב"ר לחיזוק
לא לדבר בשעת התפילה

ברשות כל הקהל הקודש בעצם אני לא ראוי לדבר ובפרט לבחורי המד ולרמזים אשר משקיעים, ב'תרי"ג' ר"ת ת"ד י"ג למצות ככל כינוס אני מתחזק, כבר אמרו לי גדולי הדור בדורנו על יהודי שרוצה להתחזק ולהתקרב לאבינו שבשמים שילך ויסביר כמה השכינה בגלות, ועי"כ תתקיים כך שאין לך חביב להקב"ה כשליח המשתלח בשליחותו עבור הקב"ה בכדי לרומם אותו, כתוב "ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה". כתוב במדרש רבה וכי לא יצא משם אלא הוא וכו', בזמן שהצדיק בעיר הוא זיהו הוא הדרה יצא משה פנה זיהו וכו', ודכותה ותצא מן המקום וגו', נחמה דמתן לא היתה שם אלא אותה הצדקת בלבד, אלא היא דהוי יצחק ורביקה וכו', לא דומה וכו'. והיינו לפי מה שכתבנו ויצא והוא לו לומר וילך יעקב חרנה וזיהו דייצאנו היה עסק מיוחד, ונחשוש היטב ענין הברכות שאמרם בכל יום שמכונים ע"ז שמברך נמצא בו הברכה שבכל יום לכאורה מקיים בכך ששת ימים המעשה ששת ר"ת ששה ימים מקיים שתיקה ששה ימים עבור הקב"ה, וכמו שדרשו מן שטורח בערב שבת יאכל בשבת, דרשו ובינים שמתחננים אלו שבתות, והיינו שאז השמחה היא שלכם מצד הנפש בעצמה, יש לפרש "נפש" היא ר"ת נ"ר פתיל ש'מן, ועי"כ זכים ל'שמחו במלכותך" ע"י קבלת עול מלכותו יתברך שהוא יראה, ע"י קדושת הפה זכים קדושת שבת הוא ר"ת ש'תיקה ב'שעת ת'פלה,

גמרא סוכה שם איתא קודם מאמר משיכה לבית המדרש איתא 'יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום' וכו'. ואלמלא הקב"ה שעוזר לו אינו יכול לו. שנראה מזה שגם על ידי תורה אין עצה נגד יצר הרע רק בעזר השם יתברך, והיינו מה שהיצר הרע מתגרה באדם מעצמו יותר ממה שנופקד שעל כל זה נקרא רשע כמו שדרשו זה ממה שנאמר צופה רשע לצדיק וגו', והוא עושה את כל הפעולות הרוצה להכשיל את האדם ועל זה שנטבע מיצירה היצר הרע לפי ערך כל נפש ונפש, ואמרו קידושין ל' : 'בראתי יצר הרע ובראתי לו תורה תבלין'. אבל עם שמוסיף היצר הרע מדייליה ועל זה אין בכוח האדם לעמוד נגדו ואין הקב"ה בא בטרוניא וה' לא יעזבונו בידו שעוזר לו. רק לא לכל עוזר הקב"ה אלא למי שמצפה לזה והוא על ידי התפלה וכ"ש בשתיקה משיחות חולין לא תהיה הפסק בינו ולבין הקב"ה בכדי שתהיה יתרון על ה', ובזה יש להבין את פתיחת רשב"י 'אשא עיני אל ההורים' וכו', ואני לא נזם א'. ולפענ"ד כתיב "שפכי כמים לכך נוכח פני ה'" יהודי השופך את התפלות כמים לכך ועל ידי כך תהיה אצלו השפעות ברוניות וגשמיות מידה כנגד מידה שנאמר ענין ברכתו בכל הימים שאומרים בשבת בין אם המכוון שהוא מבורך יותר מכל הימים בן אם המכוון שנמצא בו הברכה של כל הימים. לכאורה לא נמצא בכל ששת ימי המעשה ברכה על עצם היום רק לברכה לדגים ולאדם מה שאין כן ביום השבת שנאמר ברכה על עצם היום כמו שנאמר "ויברך אלוקים את יום השביעי. ויובן זה שאמרו הגאון מביע ק"י: פסוק קורא בתורה הברכה: ועי"כ קריאת שמע שחרית וערבית קיים לא ימוש ותתקיים בנו מפיו ומפי זרעך מעתה ועד עולם, ועי"כ וברך את לחמך ואת מימך אז פת במלח וקיתון של מים. והיינו ע"י תורה ותפלה שבכל יום נתברך המאכל של כל יום שבכל יום נשפע ברכה מיוחדת בפרנסת האדם,

כתוב בועת אפך תאכל לחם זה לטובתו שלא יתפשט בעניני התאוות בעולם הזה וכאמרם ז"ל שגיעת שניהם משכחת עון ואמרו ברכות נ"ח. כמה גיעות יגע אדם הראשון עד שמצא פת לאכול וכו'. והנה בדיבור אחד נאמרו ראש השנה כ"ה. והיינו כי זכור הוא ענין התעוררות להמשיך עליו קדושת שבת כפעל מצד האדם אמרו בחוקתי 'זכור יכול בלבבך' שאומר שמור הרי שמירת הלכ אמורה הא מה אני מקיים זכור שתהא שונה בפניך, והיינו שישכיר האדם בפני הודאה להשם יתברך בקידוש היום אשר קדשנו וכו', ושבת קדשך באהבה וברצון הנחלתנו, איתא 'ויפגע במקום' אז תפלה, החשיבות כוח הדיבור היא הקב"ה שומע לכל תפילה פה, יש להקפיד ובמיוחד מתפללים להקב"ה, יעקב אבינו כתוב המקום לכאורה מה החילוק בין מקום המקום, וחשבתו שמצות תפלה להתפלל ע"י הפה לפני ה', תחילה צריך להעריך ולהחשיב הדיבורים שלנו, ועי"כ נוכל לגשת ולהתפלל, איתא ספה"ק קדושת הלוי זע"א, פ"ה אמור זל"ק, כי בעולם העשייה אנו רואים שיש חיים, וחס ושולם להיפך, וכמו כן בעולם היצירה שהוא הדיבור, יש בחינה כשאדם מדבר דבר הכל ונקרא היפך מהחיים, אדם המדבר דיבורים טובים בתורה ובמצות ובעבודת הבורא יתב"ש, זה בחינה שנקרא חיים, מסלי"ה החיים והמוות ביד הלשון. וזהו עיקר בעבודת ה' שישמור אדם בדיבורו, תלוי בדיבור של האדם, עכ"ד"ק, הרי שהחיים והמוות ביד הלשון, במלה אחת יכולים לאכות שתהא לנו חיים ארוכים חיים של שלום, ובמלה אחת של לשון הרע רכילות וליצנות ובפרט בשעת שמשוחחים בתפלה מחריבים עולמות ואנשים. גמ' ע"ז י"ח כל המתלוצץ נופל לגיהנום, והקב"ה ברא את כל העולמות ככוח הדיבור, תהלים ל"ג בדבר ה' שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם, ונתן לבני ישראל הכח של הקול קול יעקב. שאין כוחם של ישראל אלא כפה, ועל כן העונה אמן יהא שמה רבא מברך בכל כוחו קורעין לו את גזר דינו, עבד ק"י"ט יש מחלוקת בין רש"י ותוספת שם האם פירושו בכל כוחו הוא כפשוטו, או בכל כוונתו, והוא איום ונורא, השראת השכינה בתחתונים במקדש, והיום בבית הכנסת, ובאמת חל עלינו החיוב להשתדל בזה, להוריד שכינתו למטה לארץ, שתהא השכינה בתחתונים, כי אז יהיה הכל מבורך, אם אני כאן הכל כאן סוכה נ"ג. אני הוא השכינה אם השכינה כאן, הכל תהיה כאן,

כתיב מצות עשה ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, שהקב"ה כביכול משתוקק שתשרה שכינתו אתנו בתחתונים, אבל עתה שאין לנו מקדש קבוע בהר הבית, כי נחרב בעונותינו, כתיב 'וטוש משכן שילה אהל שכן באדם' שצריך להשתדל שתשרה שכינתו בתוכנו, בקרב בני אדם, כדכתיב 'בקרוב קדוש', ע"י שהאדם יקדש את עצמו, ויקדש את ביתו, בזה יתן מקום לשכינה שתדור בינינו, ותתקיים 'מלא כל הארץ כבודו', שהשכינה שורה כאן בארץ, ונעשה באדם, הגורמים אם תהיה השכינה בשמים או כאן בארץ, והתפלות תהיה עולים לשמים ויורדים השפעות, איתא במדרש קהלת רבה י"ב שבשעה שאדם נפטר מן העולם, הקב"ה אומר למלאכי השרת ראו מה הבריות אומרות עליו, ומזה יש הגדת עדות לפני בית הדין של מעלה, ועל כן אמר אא"ז 'צוק"ל שיעקר העבודה בעקבתא דמשיחא הוא להיות מלמד זכות, כי הדיבורים שלנו נשמעים למעלה ועושים רושם, ואיתא מאא"ז 'צוק"ל שיש כוח אלוקי לדיבור הראשון שאדם מוציא מפיו כששומע איזה בשורה, ולכן יש להיזהר כששומע בשורה קשה ח"ו, שלא יקבלו תיכף אלא יבטלו ויאמר 'לא כן הדבר', כי יש לדיבור זה כוח, ולפעמים אפר להפך מיריא למיתקא על ידי הנהגה הזאת, החיים תלוי רק ע"י האדם, כתיב אברהם אבינו ע"ה היו עניו ובעונותו המעיט את עצמו, וחשב בכל עת שלא פעל כלום. וכדי לאכות להשראת השכינה צריכים להחזיר לתוך המוח הפה הוא ר"ת הקב"ה ועי"כ הקב"ה יש לנו פה והוא אותיות פה הקדוש, ע"כ זכה אברהם ויריא אליו על כן הקב"ה ביקש מאברהם אבינו ע"ה שישמך לשבת בכדי לחונן את הבנים ויש לראוות דוגמא אישית הכתוב 'שמע' נ"ח. 'אשכנו ואת דכא ושפל רוח', תהלים קי"ח 'זה השער לה' צדיקים יבואו בו' שאמר הכתוב 'וירא אליו ה' אברהם אבינו ע"ה זכה לגילוי השכינה ולנבואה, כי עשה מעשה 'הוא יושב פתח האהל' מצד ענווה שהמעיט את עצמו לחשוב שעדיין עומד על מפתן הבית כפתח ושער האהל, בתחילת העבודה, זכות וסגולה התפילות תעלה לשמים ויתחנן לפני שערי גן עדן, 'זה השער לה' צדיקים יבואו בו' כשמתפללים ולא משוחחים בתפילה זוכים להשראת השכינה והיא הברכה היותר גדולה מכל הברכות, גמ' ברכות שהבטיח לנו הקב"ה באים נקיים את המצוות, יקיים בנו 'ונתתי משכני בתוכם ולא תגעל נפשי אתכם, והתהלכתי בתוכם' ויקרא כ"ו. חסרון הגדול בישראל הוא באם יש ח"ו קללה,

כתיב ויק"ד י"ט 'הוכיח תוכיח את עמיתך' והוא מצות עשה, כשרואים אחד המשווח בשעת התפלה צריך להוכיח בדרך הטובה, והרמב"ם כותב פ"ד הל' תשובה שצריך להעמיד בכל קהל וקהל מיישראל חכם גדול וזקן וירא שמים מנעוריו ואהוב להם, שיהא מוכיח לרבים ומחזירן בתשובה היא אותיות שתיה בשעת תפלה עבור בה', אצל אברהם אבינו ע"ה כתוב נחמיה ט' 'ומצאת את לבבו נאמן לפניך' בדוד כתיב 'מצאתי דוד עבדי' אצל נח כתוב 'ונח מצא חן הקב"ה אוהב את עמו ישראל כשעושים בכדי שתהיה 'יועשת לי מקדש מעט ושכנתי בתוכם ולא בתוכו' הקב"ה רוצה מאתנו אחדות כפי שאנו רואים אצל יעקב אבינו שאפילו האבנים שעו אחדות, וקל וחומר שאנו יכולים לעשות את האחדות כתיב בתורה הק' 'ואם בחקותי תמאסו' שאז 'את משפטי תגלע נפשכם' אז יהיה ענין הסתר פנים, שנאמר דברים ל"א 'והסתרתני פני מהם וגו' ומצאנוהו רעות רבות וצרות וגו' רח"ל על כי אין אלוקי בקרבי מצאוני הרעות האלה. 'ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא', על כן כתוב וכל זמן שישראל חיים על פי התורה, מבטיחה לנו התורה הק' כנ"ל 'והתהלכתי בתוכם', והובטחו ואהיה עמך', יהודי השומר את פיו זוכה שתתקיים בו 'ואתם הדבקים בה' אלוקים' ועל ידי זה מתקיים חיים כולכם היום' ששורה בהם הברכה, הרמב"ם מו"ט ח"ג פניא בגודל של הענין בדיקות בה', מי שהוא דבק בה' אי אפשר שיקרה אז לאיש שהוא מין ממיני הרעות, הרעות, כי הוא עם הקב"ה והוא עמו, ומי שאולקו בקרבנו, לא יגע בו כל רע וכל העיקר, ואמר הקב"ה 'שמע' מ"א, 'אל תירא כי עמך אני אל תשתע כי אני אלוקיך' אתך, 'כי תעבר במים אתך אני ובנהרות לא ישטפו כי תלך כמו אש לא תכוה ולהבה לא תבער כך', ורק בהיפוך, כשח"ו אינם דבקים בה', אז בפשיעכם שולחה אפכם, השכינה עוזבת את מקומה, כמה צריך להיזהר,

וירא אליו ד' השכינה הק' ר"ת 'שכן' - יה' אנו שכינים ביחד עם הקב"ה, ואז מתקיים 'ואתם הדבקים בה' אלוקים חיים כולכם היום' וכן הרבה שואלים על מה שקרא בארץ ישראל עם כל השריפות שהיו בכל הזמנים האחרונים ע"כ צריכים אנו להחזיר בנו וכן בנינו שיעקר הגורם לכך והצרות לישראל הוא לפי שהשכינה עזבה את הארץ, חז"ל ר"ה ל"א. עשר מסעות נסעה שכינה, רצו לומר שלא מיד עזבה השכינה את מקום המקדש, כי ה' רחום וחנון, ומחכה אולי ישובו, ורק בסוף גרם החטא מה שגרם. זורח הק' צמות ג הזכיר את החטאים שגורמים לסילוקה השכינה כביכול, ונביאים העוון אלו המשוחחים בתפלה ולא די העוון הגדול ע"כ מביאים את הקב"ה בתוך ביתו כדכתיב 'כי ביתי בית תפלה יקרא לכל העמים', מאברהם אבינו ע"ה צריכים אנו צריכים ללמוד וללמד את הדורות הבאים שהכתוב רצה להודיענו את גדולתו ומעלתו של אברהם אבינו ע"ה, שהיה עניו, וכמו שאמר הוא על עצמו 'ואנכי עפר ואפר', ולכן אף שזכה לגילוי השכינה, וגם היה נביא כדכתיב 'כי נביא הוא' מכל מקום לא התגאה, אלא הרכין והשפיל את עצמו לישב "בפתח האהל" כדי למצוא אורחים, ולהכניסם, כדי להזכירם שבתוך האהל נמצאים אנו תחת כנפי השכינה. ולמד לעשו כן מ'חום היום', רצה לומר מהמשמש שמשפיעה מאורה לאחרים, התפילות צריכה להתקיים בנו כחום היום,

כדכתיב תהלים יז 'אני בצדק אחזה פניך אשבעה בהקיץ תמונתך יהודי שקם בבוקר וזה פירוש הקיץ מהשינה שהקב"ה החזיר את נשמתו, ואמרו ויק"ר לו 'כי יעמוד לימין אביו' תהלים ק"ט הקב"ה בא עם העני בא לפתח הבית, ועומד לימין, שצריך להתפלל כעני בפתח, עני מתחנן ללחם כך צריכים להתפלל כעני בפתח ולאידך אדם העומד כעני בפתח וצריך לעמוד בנסיון כעני כך יוכל להתקבל התפלות באהבה ובחבה, וברחמים וברצון, איתא ביסוד הנבונה ח"ד פ"א בשם האר"י הק', כל יום ושעה אינו דומה כל אחת לחברתה מיום בריאת עולם והלאה, אינו דומה אדם לאדם מיום בריאת אדם והלאה, ואין אדם אחד יכול לתקן מה שחבירו מתקן וכו'. והיינו כל יום בריאת העולם יש תפקיד מיוחד אי אפשר למלא בזמן אחר, וכן לכל אדם מיום בריאת העולם יש תפקיד מיוחד למלאו. האר"י הק' מאירים באור חדש משמעות שלוחות הבריאה וחי' האדם, כל בריאה עושה שלוחות של מקום, לכל יום יש תפקיד מיוחד שלוחות שנוגעות לו מהש"ת. כל בריאה עושה שלוחות של הקב"ה, הקב"ה נתן בדרונו האפשרות לשבת באהלה שהוא בית אלוקים ויכולים להגיע עד השמימה, ולאור זה יובן מאמר הרה"ק ר' ברוך ממז'בוז' זיע"א, כתוב קדשנו קדוש יעקב, שאמר רבש"ע קדשנו כמו שהנך קדוש יעקב, הרי מהיכן היתה ליעקב קדושה עילאית כזו רק מחמת שאתה קדשתו, אם קן קדשנו גם אנו. ומדוע נאמר זאת דוקא ביעקב, משום שזו היתה מדתו של יעקב לתקן הראשונה ענינה אהבה כנגד אברהם אבינו ע"ה, וכמ"ש גומל חסדים טובים וכו' למען שמו באהבה, ומסיימים מגן אברהם, וברכת הגבורות היא כנגד יצחק אבינו ע"ה שמדתו גבורה שיראה, ואומרים אתה גבור וכו' מי כמוך בעל גבורות, ברכה שלישית ענינה קדושה, אתה קדוש וכו' כנגד יעקב אבינו ע"ה, כנז' מידתו המיוחדת של יעקב אבינו ע"ה, היא קדושה, ע"י הבלגוש ס"י ק"ב מביאר סדרן של ברכות כנגד אברהם יצחק ויעקב, ומביא מאגדה שיעקב אבינו פגע בשערי רחמים בבית א-ל והקדיש שמו של הקב"ה אמר א-ל הקדוש, וכהקדמה לכל זה נאמר בתורה כל פרשת החלוס. דהנה יעקב אבינו כאשר יצא מבאר שבע, היה אחר ס"ג שנים בבית חרן וי"ד שנים אצל עבר, שבאותם השנים הגיע לפדרגה העליונה ביותר, שנקרא בחיר האבות, ונתקדש בקדושה עליונה,

יש לחבר זאת כמרוזי בפי' וישכב במקום ההוא, ורש"י הק' מפרש במקום ההוא לשון מיעוט, כאותו מקום שכב אב"ל י"ד שנים ששימש בבית עבר ולא שכב בלילה, שהיה עוסק בתורה, ובמשך כל השנים הללו היה קודש קדשים ולא היתה לו כל שייכות לעניני רשות שלא היה קודש קדשים, ועתה שיוצא חרנה לחרונו של עולם, לעניני העולם הזה ומוטל עליו לקדש את עוניי הרשות, וע"כ נאמר ויפגע במקום, וכמאז"ל בקש לעבור נעשה העולם כולו כמין כותל לפניו, שיעקב הרי היה קדש קדשים, איתא מדרש שם י"ג המלאכים ראו זו איקונון של חקוק על המרכבה, ועתה כבואו לתקן חלק הרשות נעמד בפניו כקיר כל עניני העוה"ז וענינו, את הדרך בכדי להיכנס לזה העולם השפיל, יהודי צריך לדעת בכדי להתרומם מהשפיל צריכים לעשות הכנעה והשפלה מבלי זה אי אפשר להתרומם יהודי כשנכנס להתפלל ושותק משיחות חולין וזו הרגשה אחרת לגמרי וכתבי "אם אבא באהלה ביתי אם אעלה על ערש יצועי עד אמצא מקום לה", וזה השליחות שלנו ולעשות בדרונו בעולם החשון, על כל יחיד ויחיד, כדכתיב עד 'אמצא מקום לה', ובכך נעשים אנו שותפים ע"י תפילת הרבים, וכן מתאחדים עבור הקב"ה וזה תפקידנו בעוה"ז להתגבר ככל יום, ויום איתא ש'יצירו של אדם מתגבר עליו בכל יום', וכן ללמוד מהיצה"ר מתגבר כל יום, וכן יש לנו ללמוד מן ש"ע האבנים יכולים להתעלות כלפי שמים, כדכתיב על מה שהיה עם האבנים אצל יעקב אבינו ע"ה, וכבר הקשה הפנים יפות זיע"א האיך לקח האבן למזבח הרי אחז"ל שהי' האבנים מהר המוריה מבואר תוספ"י ע"ז מ"ה, ולכן נבנה בית המקדש על הר המורי' אע"ג דנעבד אסור לגבוה, ואין לך הר שלא נעבדו בו העכו"ם, שהי' עפ"י הדיבור, א"כ איך לקח יעקב האבן למזבח, הגאון המהרש"ם מברעזאן זיע"א. שואל ומשיב את קושיית העולם על נס חנוכה הלא ביום ראשון לא נעשה נס כיון שהי' שמן בהפך. והקשו תוספ"י שפ"ה כ"א. שהי' חשש גם על הפך שנטמא בהיסט. אפנים י"ל דאין הנס נעשה בדבר טמא וכיון שהנעשה בו נס ידעונו שהוא טהור, ומשום הכי גם בלילה הראשונה הוצרכו להנס ודפח"ת. ולפ"ז הכי נמי כיון שנעשו נס באבנים שנעשו אבן אחת ידע יעקב שאין בו חשש ע"ז משל"ג ו' בכל דרכיך דעהו' וכו', והיינו צריכים להרגיש מציאות בדי' והשגחתו בכל דרכי האדם, בכל מעשה אשר יעשה בכל על האדם לראות ולדעת, ולהרגיש ולהבין אותו יתברך ולתלות בכל עת ככל יום, להחדיר כמותו ולהבין שאין עוד מלבדו' בטוב ובין לח"ו בלא טוב כי אין הקב"ה עושה לא טוב ליהודי, שלא הולך טוב צריך ולחשוב מה קרא 'בכל דרכיך דעהו', כתיב

איתא שער התפלה', הרואה בלב הנשכרים והנדכאים באמת לענות לנו בתפלתנו, ויאיר עליו אור פניו סלה, בחינת הדביקות ואהבה, הוא בתפלה, מלשון צמיד פתיל שמורה על חיבור ודביקות ונלא נקשר ונצמד לאין קץ, בכלות כל הכוחות וכל החושים לאהבתו ודביקותו יתברך, עד שלא יבלבלוהו דבר בעולם ולא ישמע דבר מכל העולם, נשמתו נצמדת ומקושרת בקשר עצום כביטול כל הבחינות והחושים בדביקות הקב"ה הנאמר, 'אתם הדבקים בה' חיים כולכם היום', והרושם שתפלה כזו משפיע לכל היום, יעקב אבינו ע"ה כתוב 'ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו וישכב במקום ההוא' מפרש רש"י. עשאן כמין מרזב סביב לראשו שירא מפני החיות רעות והתחילו מריבות זה עם זה זאת אומר עלי יניח צדיק את ראשו וזאת אומר עלי יניח מידן עשאן הקב"ה אבן אחת וזהו שנאמר 'ויקח את האבן אשר שם מראשותיו' חולין כתוב כמשכיל לדוד וישמים כיון דרבים היו וכתבי מאבני המקום דליכא למימר דר"ל אבן אחת מאבני המקום דא"כ הוי אבן המקום וישמים דושים משמע שימה א' לכולם זה א"א אבנים רבות לכך פי' דכתב וישם כלפי מה שנעשו אח"כ אבן אחת ונמצא שאז לא היתה אלא שימה א' ולמה היה זה בשביל המריבה שהיתה ביניהן על מראשותיו, ומרש"י הק' שיעקב עשאן כמין מרזב סביב לראשו ק' דאוטו לא היה מתיירא שיבואו עליו החיות אלא לצד ראשו שלא הוצרך לשום אבנים אלא סביב לראשו הלא גופו היה בסכנה, פר' נח צ"ה תעשה לתיבה' רש"י הק' "וא אומרים חלון וי"א אבן טובה, צוהר שנותן אור וזהו, וקשה רש"י הק', "וא חלון וי"א אבן טובה בחלון אפשרויות אין באבן כגון נכנס אויר שמש ויכולים לצאת ממנו, ובאבן המאירה היה סגולה כל מי שהסתכל על זה התרפא למה השווה רש"י הק' בין חלון לאבן, ויש לפרש, יעקב אבינו ע"ה רוצה להחדיר לכלל ישראל ע"י אבנים יכולים להתעלות כלפי השמים אנו נמצאים בדור של חשכות וכל אחד יש לו אבן על לבו אם פרנסה או כשידוכים ולא חסר בכמות המסתוככים עם אבן כלבם, ורואים האבנים היו מריבות ביניהם על מי ישם ראשו לכאורה האבנים היתה צריכה להיות לשמירה מה בגופו של יעקב אבינו, ומי אומר האבנים יכול להיות שמירה עליו ידוע חיות למיניהם אינם נעצרים פעולתם ע"י שמירה וכש"כ באבנים, יש לפרש 'צוהר תעשה לתיבה' יהודי הנכנס תיבה ר"ת בית-ה' תעשה ר"ת תעשה ע"בדות ש'תיקה ה'רכה ישועות, מתאחדים הלככות באבנים שבלבם, שיש אחדות לא משנה באיזה חלק יעקב אבינו ישם ראשו, וצריכים להחדיר בתיבת נח רש"י הק' "וא חלון וי"א אבן מאירה ע"י תפילה ככוונה והשפלה יעקב אבינו שכב כדוגמת השפלה על הארץ והיה יכול לישון על מטה, ובכ"ז שכב רצה לקיים תניב והאבן גדולה', המעכב' ונאספו שמה כל העדרים בציבור מתפללים ומקפידים שלא לשוחח בתפלה ובקריה"ת תתקיים כי הן 'אל כביר' לא ימאס איוב ל"ו 'וגללו את האבן' ע"י תפלה אפשר לגולל את האבן הכי הגדול שקיימת בלב, ע"כ כתוב צוהר תעשה לתיבה ר"ת בית ה', 'כי ביתי בית תפלה יקרא לכל העמים', וכשמתפללים באחדות ע"י האבנים מתקיימת י"א חלון וי"א אבן הטובה המאירה בזכות

מזל טוב מעומקא דליבא

לאיש היקר ידידי בלב ונפש העוסק בצרכי ציבור באמונה

הרב יחזקאל סג"ל לנדאו הי"ו
להולדת הבת

ולאביו מרדכי זיסקינד סג"ל לנדאו הי"ו
ולחמיו הרה"ג רבי חיים יוסף דוד ווינבערג שליט"א
רב ואב"ד דק"ק תפארת ישראל לונדון
להולדת הנכדה

ידידי בלב ונפש יואל קאהל

ביאורי תפילה

י'תן ה'תפילין יד ו'תפילין של ה'ראש, כדכתיב והיה לך לאות על ידך ולזכרון בן עיניך למען תהיה תורת ה' בפיך כי ביד חזקה הוציאך ה' ממצרים, ת"ר חביבין ישראל שסיבכו הקב"ה במצות, תפילין בראשיתן ותפילין בזרועותיהן וציצית בבגדיהן ומזוזה לפתחיהן, ועליהן אמר דוד 'שבע ביום הלחתי על משפתי צדקך' תפילין בראש ובזרוע, הרי שתיים, וארבע ציציות, ומזוזה הרי שבע, כל שיש לו תפילין בראשו ותפילין בזרועו וציצית בבגדו ומזוזה בפתחו, מוחזק הוא שלא יחטא, כתיב קהלת ד' והחוט המשושל לא במהרה ינתק' {תהלים לז} 'חונה מלאך ה' סביב ליראיו ויחלצם' {מנחות ג}, המקיים מצות תפילין, סופו לקיים כל התורה, לפי שהוא מקבל עליו עול מלכות שמים במצוה זו, ומתוך כך תבוא בלבו יראת שמים לבלתי יחטא, והמניחין בכל יום, יש בידו זכות לאין תעולת {רבינו יונה י"א כלל ה'}. ספר 'והיה כי יביאך' פירשת 'שמע' לומר לך שבזכות תורה תפילין ומזוזה יכנסו לארץ {בבל הטורים דברים ו, ח} אבל חייב בכל המצות האמורות בתורה, חוץ מן התפילין, שהרי נאמר בהם 'פאר', שנאמר 'פארך תבוש עליך' {ברכות י"א}, ויקר אלו תפילין, וכן הוא אומר 'וראו כל עמי הארץ כי שם ה' וקרא עליך ויראו מפך' ותניא אלו תפילין שבראש {מגילה ט} קדושת תפילין קדושתן גדולה היא, שכל זמן שהתפילין בראשו של אדם ועל זרעו, הוא עניו וירא שמים ואינו נמשך בשחוק ובשיחה בטילה ואינו מהרהר מחשבות רעות, אלא מפנה לבו בדברי האמת והצדק. לפיכך צריך אדם להשתדל להיותן עליו כל היום, שמצותן כך היא, כתוב שמצות תפילין ומצות מזוזה, מצות עשה הן, והם בכלל קבלת מלכות שמים, כי ע"כ נכתבו בפרשת 'שמע ישראל' ותוכל להתבונן מזה על עונש המכביל המצוות האלה, כי הוא שובר עול, מנתק מוסרות. {רבינו יונה ש"ח} יש שסוברין עוד בענין התפילין ואומרים, כשם שהשכינה שורה בד' חיות שבמרכבה על שני הכרוכים, כן המניח תפילין מרכבה להקב"ה והשכינה שורה עליו בד' פרשיות על שני אבריים המיוחדים שבו, והם המוח והלב,

כתב בספר מצות שמעוירים בשם החכם מגורם דילונצא ז"ל, יש אנשים שאם יראו בבית הכנסת ציצית נוגע בארץ, יחרדו כולם חרדה גדולה כאילו היה ספר תורה בארץ וירוצו גדולים וקטנים להגביהו, ואם יראו רצועות התפילין גוררת בארץ, אין חוששין לה כאילו היתה רצועת הסנדל, ולא עוד אלא שרבים מעמי הארץ משליכין אותה לארץ כבונה כשחכם קישרין בכך כלום, ואין מוחה בידם, 'ונתק הדבר והיה להפך' ע"כ. וכן במקור חיים כתב כיון שמיניחים השל ראש קודם שכורכים השל יד, 'צריך להזהר מאד שלא יגרוזו אז רצועות של ת ה'יד' על הארץ' וכן כתיב 'והיה לך לאות על ידך וגו' למען תהיה תורת ה' בפיך כי ביד חזקה הוציאך וגו', יורה כי עיקר המצוה וקיומה תלויה בכוונה של שכינות בשעת קיום המצוה, ולכן יכוון בהנחתם שצונו הקב"ה להניח ארבע פרשיות אלו שיש בהם יחוד שמו וציצית מצרים על הזרוע כנגד הלב, ועל הראש כנגד המוח, כדי שזכור נסים ונפלאות שעשה עמנו, שהם מורים על יחודו, ואשר לו הכח והממשלה בעליונים ובתחתונים לעשות בהם כרצונו, וישתעבד להקב"ה הנשמה שהיא כמות, וכח הלב שהוא עיקר התאוות והמחשבות, ובה יזכור הכורא ומיעוט הנאותיו {ש"ע א"ח סי' כה}, כתוב אמר להם הקב"ה לישראל, אתם עשיתיו חטיבה אחת לעולם, ואני אעשה אתכם חטיבה אחת בעולם, אתם עשיתיו חטיבה אחת בעולם, שנאמר 'שמע ישראל ה' אלוהינו ה' אחד'. ואני אעשה אתכם חטיבה אחת בעולם, שנאמר 'ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ {ברכות ו}, כתוב חביבין ישראל לפני הקב"ה יותר ממלאכי השרת, שישאר מזכירין את השם אחר שתי תיבות, שנאמר 'שמע ישראל השם וגו', ומלאכי השרת אין מזכירין את השם אלא לאחר ג' תיבות, כדכתיב 'קדוש קדוש קדוש ה' צבאות. {חולין דף ג"א}. אמר הקב"ה לישראל לשעבר הייתם מקריבין לי שתי פמנים ביום הכהן אחד תעשה בבקר וגו' וגלוי ודוע לפני שביית המקדש כתיב ליחיר ומכאן ואילך אי אתם יכולים להקריב קרבנות, אלא מבקש אני תמורתן של קרבנות 'שמע ישראל' בבוקר וישמע ישראל' בערב, ועולה לפני מכל הקרבנות

זהירות מיוחדת בטלית ותפילין המזלילים ומשוחחים בתפלה וגורעו מאז עם הטלית והתפילין ומבזין את הקב"ה בטלית ותפילין, כתוב בשעה שהקב"ה מביט בעולמו ורואה בתי טרטיאות ובתי קרקסיות וישבים בנט ולשולים ובית מקדשו חרב, ומסתכל בעולמו להחריבו, כיון שישאר נכנסים שחרית לבתי כנסיות ומחידין שמו ואומרים 'שמע ישראל' וגו' ומתקבצין כל מלאכי השרת אצל הקב"ה ואומרים לפניו 'אתה הוא דע שלא נברא העולם, אתה הוא ששכנא העולם, אתה הוא בעול הזה, ואתה הוא לעולם הבא, קדש את שמך על מקדשי שמך' מיד נוהח דעתו של הקב"ה ואינו מחריב עולמו ומיישב דעתו בשביל ישראל, כתיב 'ואתה קדוש יושב תהלות ישראל' שמישש דעתו בשביל תהלות ישראל ע"כ צריכים להשתדל שלא תהא קלות דעת בבית הכנסת מפני שיש בקריאת שמע רמ"ח תיבות, כנגד רמ"ח אברים שבאדם, אמר הקב"ה אם שמרתם שלי לקרותה תתיקנה, אף אני אשמור את שלכם, לכן דוד מלקט 'שמעני כאישון בת עין'. אמר הקב"ה לישראל, שמרו מצותי, מצות קריאת שמע שחרית וערבית, ואני משמר אתכם, שנאמר 'ה' ישמר מכל רע ישמר את נפשך' משלי מאור עינים ישמח לב דכתיב אני בצדק אחזה פניך, ר"ל דשכינה כנגדו, שוית' ד' לנגדי תמיד כי מימיני כל אמונ, כי הרואה את השכינה כנגדו, לבו יתן לימין השכינה, היינו לב וחכם לימינו לכן מאור עינים שרואה את השכינה כנגדו ישמח לב, ר"ל שישמע על מקומו שהוא נתן לקבוע בשמאל האדם, שהוא ימין השכינה, ולפי זה יבן פר' ציצית 'שמעני' אותו ולא תתורו אחרי לבבכם 'עינא ולבא תרי סרסורי דעבירה' ע"כ ששהיה שומר על פיו עם טליתו והתפילין זוכה שהשכינה עזר כנגדו ומקיים בזה 'שוית' ד' לנגדי תמיד ומצא ע"י תפילין שהוא בשמאל וכן נמצא לה מצד ימין השכינה לב חכם לימינו ולב כסיל לשמאלו, לב חכם הוא השכינה וראיתם אותו הפתיל תלת דומה לכסא הכבוד רומי ע"י זה יראה השכינה כנגדו,

סיפורי צדיקים

חובת הזהירות מחילול ה', את ה' אלוהיך תירא, ותן כבוד לשמו ושמוהו מחללו, דכתיב 'ולא תחללו את שם קדשי תלמידי של החפץ חיים' זצוק"ל, מעידים, שדבריו אלו של היראים היו שגורים על פיו, ופעמים רבות היה בוכה ומוריד דמעות כשחזר על דבריו אלו, עוון חילול ה' היה חמור בעיניו מאוד, בסוף ימיו, סמוך להסתלקותו, נחלש גופו, ולא יכול לעיין בגמרא כדרכו, אף על פי כן אמר לאנשי ביתו, שיניח ספר לפניו, כדי שלא יגרם חילול השם אם אדם יכנס לבית וימצאו יושב בטל, כמו כן מסופר, שבזעירותו, פקדו עליו הרופאים להפסיק מלימודיו במשך שנה שלימה, הוא קיים את מצוות הרופאים להפסיק מלימודיו במשך שנה שלימה, הוא קיים את מצוות הרופאים במלואה, משום 'ונשמרתם מאד לנפשתיכם' דברים ד, ט"ו אבל חשש מפני חילול ה', שמא ילמדו ממנו להיות יושב וטל, ושם שמים יתחלל על ידו, ולכן הלך לשאול את רבי ישראל סלנטר זצ"ל, אם יש לו היתר להחזיק לפניו ספר פתוח למראית עין, וכך יחשבו שהוא עוסק בלימוד, כדי למנוע חילול ה',

וביום השביעי שבת שבתון, מסופר על הר"ר ר' יעקב יוסף הרמן זצ"ל ואשתו שבעת מטעם בספינה מארה"ב לארץ ישראל, קבל רב החובל הוראה להפליג בנתיב עוקף, מלחמת העולם השנייה עמדה בפתח והיה חשש שמה הטמנו הגרמנים מוקשים במימי הים התיכון, עקב כך במקום להגיע כמתוכנן ביום רביעי עגנה האונייה בנמל חיפה בימי שיש, שעות אחדות לפני שקיעת החמה, כשעגנו בנמל, נודע ששעות אחדות קודם לכן, פרצה מלחמת העולם השנייה, שטורים עם מגבירי קול האיצו בנוסעים לעזוב מיד את האונייה, כל המטענים פורקו אל הרציף הנוסעים היו אחראים לפנותם במהירות האפשרית, הרב הרמן ורעייתו היו מודאגים ביותר כיצד יוכלו לטפל במטענם, כשעליהם לעזוב מיד את הרציף טרם נכיסת שבת קדש. חיש תפש הרב הרמן במאוזדנת שהכילה ספר תורה טלית ותפילין, ובקש לפגוש את הקצין האחראי. קצין אנגלי גבה קומה האזין לדבריו, שנאמרו בכנות ובנחישות 'מעולם לא חיללתי שבת. להגיע לארץ ישראל וכאן לחלל את השבת, לא בא בחשבון'. אמר כשדמעות שוטפות את פניו. הקצין ענה לו כי פרצה מלחמה, ואין הם יכולים לדאוג למטענו, 'אם כך רק חתום על דרכוניו והרשה לנו ללכת, ניקח את מטעננו עם צאת השבת' ביקש הרב הרמן, הקצין טען שזה בלתי אפשרי, הם מפקנים את האונייה ומשאירים את החבילות על הרציף, האונייה חייבת להיות מפונה תוך שעות ספורות, אם תפצו ישארו על הרציף, רק יחתים את דרכונם, ויניח להם ללכת לדרכם, מאחר והשעה מתאחרת, בכמה מאוזדות מדובר התעניין הקצין, 'ששה עשר ארגזים בתא המטען תשע מאוזדות באניה, ענה, 'עליך לקחת בחשבון ברוג שהנך עוזב יישאר מטענך ברציף בלי שיהיה אחראי, פירושו, שלא יישאר זכר לחפצך, הערבים ישידדו הכל', אין לי בידך השבת כמעט נכנסת אצו החתם את הדרכון ונזכר ללכת, השיבו הרב הרמן, סוף סוף הסכים הקצין להחתים את הדרכון, והם נסעו במהירות לבית בו היו אמורים לשהות, במשך השבת היתה רוחו של הרמן מרוממת, הנה זוכה הוא לקיים ולקדש שם שמים, במצואי שבת פנה אליו מארחו ואמר לו הבה נלך לנמל יתכן כי נמצא חלק מארגוץ, הרב הרמן לא רצה להטלות את עצמו אך הצטרף אליו, משקרבו לאזור הבחינו באקף שעומד על יד המקום בו עגנה האנייה, מי הולך שם שמי הרמן יעקב,

מקובל ש'באר מים חיים' גדל בשיעור ראש מקומותו הרגילה כל שבת, כספר מעשה צדיקים, הביא ששאל את אביו הגאון רבי משולם נתן זצ"ל שישמש כראב"ד בעיר בארדיטשוב והכיר את ה'באר מים חיים', אם אכן נכון הדבר מה שאומרים העולם שגדל בשיעור ראש כל שבת ענה לו אביו, 'ידעת בני ידעת כי אין דרכי להגאון, וכי אני מודדתי קומתו? אך זאת אומר לך בעודת ברורה, שראיתי אותו לך ערב שבת הולך למרחק, וכאשר חזר מן המרחק היה נזמר לאחר לגמרי, ובתאורו וקומתו ובכל תואר גופו הקדוש היה משונה מבראשונה, בטבריה התגורר שוחט שהיה מחשובי חסידי קרלין והיו ידוע בשמו 'רבי אלטר שוחט' והיה מספר ששמע מיהודי רבי אליהו ז"ל שעוד הכיר את ה'באר מים חיים' והעיד עליו, שראהו בעת שהשתתף בשמח ברית והיה לבוש אז בכגדי שבת, והיו הבגדים גדולים עליו כי בשב"ק גדל קומתו שהיה כימות החול, אגב הרה"ק רבי יוחנן מראמסטרינקא ז"ע, היה אדם כחוש וחיוור מאד, כי כל שבוע כמעט ולא אכל ושתה, אבל בשבת נשתנה צורתו והיו פניו סמוקות וצהולות, ומקור הדברים איתא מדרש רבה ב"ר פ"י י"א, ב שהקב"ה בירך את השבת קדשו 'באור פניו של אדם' לא דומה אור פניו של אדם כל ימות השבת כמו שהוא דומה בשבת, וראה בספרי'ק 'אמרי נועם' 'להרה"ק מאיר הורוויץ ז"ע שהאריך בהא מילתא ומצאין דברי גמ' שבת כ"ו ר' יהודה ב"ר אלעאי שהיה רוחץ לכבוד שבת והיה דומה למלאך ה' צבקות,

סיפור ומיקוחותו של הגאון רבי חיים קניבסקי שליט"א, למה גורם להתפלל ביחידות, וירא ויאמר מה נורא הפקום היה אז זה כי אם בית אלוקים זה שער השמים, כ"ח י"ז - מ'קום תפילה לעלות תפלתם השמימה רש"י, בפשיטות יש לומר, כאשר בוקעת התפילה ועולה נעלה מעלה, צריכה היא שמייה, ויורה מהמקטרגים שלא יקטרגו שהוא אינו ראוי להתפלל תפלה רמה ונשלה שזכו, אבל בציבור דכתיב א"י ל"ו, 'אן הן כביר ולא ימאס', אין הקב"ה מואס בתפילתן של רבים, ברכות ח' ע"א, תהיה האיך שתהיה, ליתן לו בה, שם משמאל, הגיע אברך אשר סיפר בהתפעלות כיצד בתו הפעוטה מניחה קוביות משחק על זרועו ועל ראשה כאילו היו תפילין.... האברך היה משוכנע כי הדבר מעיד על נשמה גבוהה, ועל יראת שמים מיוחדת במינה.... אולם הרב הגאון רבי חיים קניבסקי שליט"א, כלל לא התפעל מכך.... ומרוב קוחרותו ובמקום שהאברך התפלל הוא גער באותו אברך ואמר, תחדל להתפלל בבית ביחידות, וצא להתפלל בבית הכנסת, האברך התלהב ממעשה בתו, וכבר הזדרז למצוא בזה אותו סימן ליראת שמים גבוהה, אך כשפסריו את הברך החיצוני, נחשפת האמת כבערומיה, והיא דוקרת כפדקרת חרב, וכי מהיכן תדע הבת צורת תפילין מהי.... כתיב תנוח על פי דרכו, !!!

ובחרת בחיים

לצען תתי אתה ודיעך